

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/232/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113219596
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2113219596.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 700, proti žalovanému: Vlastimil Hrčka, podnikajúci pod obchodným menom Vlastimil Hrčka PROFI PNEU SERVIS!, s miestom podnikania Zvončín č. 3, IČO: 40 084 451, zastúpený splnomocnencom: HALADA advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Kapitulská 21, Trnava, IČO: 36 669 661, o zaplatenie sumy 1.628,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 30. apríla 2019, č.k. 23Cb/102/2013-289, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie konanie v časti úrokov z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 1.628,18 eur od 09.01.2016 do 05.01.2018 zastavil (výrok I.) a žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.628,18 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 1.628,18 eur od 06.12.2012 do 08.01.2016 a vo výške 8,75% ročne od 06.01.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi trovy konania vrátane trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 420 ods. 1 a 3, § 415, § 517 ods. 1 a 2, § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj § 24 ods. 2 veta prvá zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, keď na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že dňa 18.06.2012 došlo ku škodovej udalosti, keď vodič žalovaného vozidla IVECO DAILY odstavil na chodníku tak, že vozidlo čiastočne zasahovalo do komunikácie, zostalo naklonené smerom k vozovke, vodič dvere otvoril do polohy 1, v ktorej zostali aretačne zabezpečené, opakovane dochádzalo k nastupovaniu a vystupovaniu z vozidla v dôsledku vykládky tovaru, ktorý bol následne odnášaný na miesto vykládky, a teda dochádzalo k vzdľaovaniu sa vodiča od odstaveného vozidla. Vo veci bolo nesporné, že inkriminovaný deň prechádzalo okolo odstaveného vozidla IVECO DAILY poškodené vozidlo Mercedes Benz E 350 CDI, ev. č. TT868EG patriacom poškodenej spoločnosti PS Servis, s.r.o., na ktorom došlo k poškodeniu karosérie a to otvorením zadného krídla dverí motorového vozidla IVECO DAILY, čím na vozidle Mercedes Benz vznikla škoda vo výške 1.794,14 eur. Zároveň bolo nesporné, že poškodené vozidlo bolo poistené u spoločnosti žalobcu a že žalobca zaplatil poškodenej spoločnosti PS Servis, s.r.o. na základe poisťnej zmluvy a po odpočítaní spoluúčasti sumu vo výške 1.628,18 eur. Súd bol toho názoru, že v prejednávanej veci nie je sporný vznik škody, keď z vykonaných dôkazov nepochybne

vyplývalo, že k poškodeniu vozidla Mercedes Benz E 350 CDI došlo, a že priebeh škodovej udalosti bol taký, ako to vyplýva zo správy o nehode (č.l. 7 spisu) a výpovede svedka Q. V., ktoré celkom jednoznačne potvrdili žalobcom prezentovaný priebeh škodovej udalosti. K výške spôsobenej škody súd uviedol, že z predložených listinných dôkazov vyplývalo, že táto bola stanovená na sumu 1.794,14 eur a poškodenej spoločnosti PS Servis, s.r.o. bolo vyplatená poistné plnenie po odpočítaní spoluúčasti vo výške 1.628,18 eur. Výška škody pritom nebola medzi stranami sporná, preto ju mal súd za nespornú a preukázanú. Súd mal takisto preukázaný ďalší predpoklad zodpovednosti žalovaného za škodu, a to porušenie povinnosti zo strany vodiča vozidla IVECO DAILY Q. V. - zamestnanca žalovaného, ktorý neurobil všetky také opatrenia, aby vozidlo nemohlo ohroziť bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, keď mu malo a mohlo byť zrejmé, že okolo odstaveného vozidla budú po pozemnej komunikácii prechádzať ďalšie motorové vozidlá rôznej veľkosti, vzhľadom k aktuálnym poveternostným podmienkam môže dôjsť k pohybu vetra a že samotné zabezpečenie dverí aretáciou má nižšiu účinnosť, pokiaľ je vozidlo naklonené oproti stavu, pokiaľ je v rovine, keď pri naklonení vozidla na aretačné zaistenie pôsobí už samotná váha dverí. Aj v prípade, že by sa dospelo k záveru, že zo strany žalovaného, resp. jeho vozidla nedošlo k porušeniu ust. § 24 ods. 2 zákona o cestnej premávke, celkom nepochybne by došlo k porušeniu ust. § 415 Občianskeho zákonníka, pretože s prihliadnutím na vyššie uvedené vodič žalovaného nezachoval taký stupeň pozornosti, ktorý možno po ňom vzhľadom ku konkrétnej časovej a miestnej situácii rozumne požadovať a v dôsledku takéhoto jeho opomenutia došlo k vzniku škody. K zabráneniu, prípadne aspoň čo najväčšiemu obmedzeniu rizika vzniku škody zo strany vodiča žalovaného mohlo dôjsť tým spôsobom, že tento by pri vzdávaní sa od vozidla predmetné dvere zatvoril v prípade, že bol sám, prípadne mohol zabezpečiť prítomnosť ďalšej osoby pri odstavenom vozidle, alebo vozidlo odstaviť tak, aby nebolo naklonené, kedy by mechanizmus aretácie bol účinnejší a spoľahlivejší. Nemožno považovať za náhodnú a nepredvídateľnú udalosť, že okolo odstaveného vozidla prejde ďalšie motorové vozidlo, prípadne že zaľúka vietor, ako sa to snažil prezentovať žalovaný. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi spôsobenou škodou (na karosérii vozidla Mercedes Benz) a protiprávnym konaním žalovaného (resp. vodiča vozidla Iveco Daily patriaceho žalovanému). Zo Správy o nehode podpísanej aj vodičom škodového vozidla Iveco Daily Q. V. (č.l. 7 spisu) a aj z jeho svedeckej výpovede pred súdom vyplýva, že k poškodeniu karosérie vozidla Mercedes Benz došlo nárazom krídla zadných dverí odparkovaného vozidla Iveco Daily. Takýto priebeh škodovej udalosti potvrdil aj predložený súkromný znalecký posudok č. 3/2019. K obrane žalovaného, že vznik škody deklarovateľným spôsobom nebolo možné predvídať, pretože aretačný mechanizmus vo dverách vozidla žalovaného za bežných okolností vylučoval, aby došlo k náhodnému vychýleniu dverí, súd uviedol, že za obvyklých okolností môže zaistenie zadných dverí vozidla aretačným mechanizmom dostatočným spôsobom ich zabezpečenia pred uvoľnením z aretovanej polohy, avšak v posudzovanom prípade nemožno považovať odparkovanie vozidla na obrubník šikmo k vozovke a opakované nastupovanie a vystupovanie z korby vozidla za obvyklé okolnosti, popri ktorých by postačovalo spoliehať sa na zaistenie dverí výlučne aretačným mechanizmom. Z vykonaného dokazovania (ale aj samotným logickým úsudkom) je zrejmé, že na prekonanie odporu zaistovacieho mechanizmu a vychýlenie dverí zaistených v aretovanej polohe je potrebná určitá sila, ktorú musí viesť vyvinúť bežný človek, aby v prípade potreby dokázal s dverami manipulovať (otvárať/zatvárať), a každému priemernému človeku musí byť tiež zrejmé, že napríklad aj poveternostné vplyvy môžu spôsobiť uvoľnenie takto zaistených dverí. V konaní síce nebolo preukázané, že by v danom čase došlo k vychýleniu dverí práve následkom silnejšieho vetra, avšak napríklad ani voči takejto možnosti vodič motorového vozidla zadné krídlo dverí nezabezpečil (napríklad osobou prítomnou počas celej doby nakládky a vykládky pri vozidle). Súd má za to, že k vychýleniu zadných dverí vozidla jednoznačne nedošlo náhodou, ale súhrnom okolností, ktoré vodič vozidla IVECO DAILY predpokladať mal a mohol. Uvoľnenie krídla dverí vozidla IVECO DAILY môže byť dôsledkom jedine fyzikálnych zákonitostí. Pri zaistení krídla dverí iba aretačným mechanizmom je nepochybné, že pri určitej bežnej sile, ktorú môže vyvinúť človek, ale aj okolité prostredie (počasie, otrasy, a pod.) sa dvere vozidla uvoľnia. Ak vodič zaparkuje vozidlo čiastočne na obrubník, z fyzikálneho hľadiska niet pochýb o tom, že v prípade uvoľnenia dverí sa tieto otvoria práve smerom k vozovke a keďže rádius ich pohybu je v rozsahu 270°, znamená to, že logicky zasiahnu do vozovky celou svojou šírkou. Takisto má súd za to, že (po vylúčení úmyselného konania, poveternostných vplyvov, zlyhania aretačného mechanizmu) možno logicky očakávať, že pri opakovanom nastupovaní a vystupovaní z korby vozidla, a pri vykladaní drevených hranolov následné otrasy vozidla spôsobia uvoľnenie aretačného mechanizmu krídla zadných dverí. Keďže dané vozidlo IVECO DAILY nemalo iné možnosti zabezpečenia dverí ako aretačný mechanizmus, bolo povinnosťou vodiča urobiť iné vhodné opatrenia na zaistenie bezpečnosti cestnej premávky (napríklad inou osobou neustále prítomnou pri vozidle). Vo vzťahu k príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním žalovaného súd uvádza, že z vykonaného dokazovania je nanajvyš

zrejme, že k poškodeniu vozidla MERCEDES BENZ objektívne došlo práve v dôsledku konania zamestnanca žalovaného, ktorý odparkoval motorové vozidlo IVECO DAILY šikmo na krajnici vozovky, nedostatočne zabezpečil bezpečnosť premávky v prípade uvoľnenia krídel zadných dverí motorového vozidla, ktoré po vychýlení smerom do vozovky poškodili karosériu okoloidúceho vozidla MERCEDES BENZ. Zavinenie sa v zmysle Občianskeho zákonníka chápe ako psychický vzťah zodpovedného subjektu k jeho vlastnému protiprávnemu úkonu a ku škode ako následku tohto protiprávného úkonu. Zavinenie je založené na prvku vedomia (predvídateľnosť vzniku škody) a prvku vôle (chcenie niečoho alebo uzrozumenie s určitým následkom určitého konania alebo opomenutia). Civilné právo nemá legálnu definíciu zavinenia, preto je možné analogicky (analogia iuris) aplikovať definíciu zavinenia v trestnom práve. V zmysle § 16 písm. a) Trestného zákona vedomou nedbanlivosťou je spáchanie trestného činu, ak páchatel vedel, že môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí. V prejednávanej veci samotný vodič vozidla IVECO DAILY Q. V. pri svojej výpovedi priznal, že „samovoľne sa tie dvere určite neuvolnili, musel tam vzniknúť nejaký podtlak alebo niečo také“. Bol si teda vedomý toho, že krídla dverí sa neuvolnia samé od seba (náhodou) a že ich uvoľnenie mohol spôsobiť napríklad podtlak vyvolaný okoloidúcim vozidlom, čiže sám dokázal označiť a predvídať okolnosti, ktoré mohli spôsobiť uvoľnenie dverí zaistených iba aretačným mechanizmom. Súd dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že zamestnanec žalovaného ako vodič vozidla IVECO DAILY zaviniť spôsobenú škodu vo forme vedomej nedbanlivosti, keď tento mal a mohol vedieť, že za daných skutkových okolností (t.j. parkovanie na obrubníku, naklonenie vozidla smerom do vozovky, opakované nastupovanie a vystupovanie na korbu vozidla) môže dôjsť k uvoľneniu dverí zaistených iba aretačným mechanizmom a že dvere sa v takomto prípade môžu vychýliť celou svojou šírkou do vozovky, po ktorej prechádzajú motorové vozidlá. Vodič motorového vozidla IVECO DAILY podcenil reálnu možnosť, že k vychýleniu dverí vozidla môže dôjsť a tieto následne môžu ohroziť cestnú premávku. Z vykonaného dokazovania teda vyplýva, že bezprostrednou príčinou vzniku škody na karosérii vozidla Mercedes Benz bolo vychýlenie dverí vozidla IVECO DAILY, ku ktorému došlo v dôsledku vedomej nedbanlivosti vodiča vozidla patriaceho žalovanému. Hoci žalovaný namietal v prípade konštatovania jeho zodpovednosti za škodu aj spoluzavinenie poškodenej strany, súd má za to, že žalovaný toto svoje tvrdenie v konaní nepreukázal. Práve naopak, súkromný znalecký posudok, ktorý zadal vypracovať znalci práve žalovaný dokazuje, že „technika jazdy vodičky Žákovej za daných podmienok bola správna a pokiaľ nemala podnet k reakcii, tak nemohla vzniku škodovej udalosti zabrániť“. To znamená, že v konaní nebola preukázaná žiadna miera spoluzodpovednosti poškodenej spoločnosti (resp. vodičky poškodeného vozidla) na vzniku škodovej udalosti. Z vykonaného dokazovania vyplýva a medzi stranami ani nebolo sporné, že žalobca vyplatil poškodenej spoločnosti PS Servis, s.r.o. poistné plnenie (krátené o spoluúčasť) vo výške 1.628,18 eur. A teda v zmysle § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka mu vzniklo právo regresného postihu voči škodcovi, ktorým je v danom prípade žalovaný. Súd preto aj s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní je preukázaný a preto žalovanému uložil povinnosť uhradiť žalobcovi náhradu poistného plnenia v celej žalovanej výške 1.628,18 eur. Pri posudzovaní požadovaného úroku z omeškania vychádzal súd zo skutočnosti, že zo strany žalovaného nedošlo k úhrade dlžnej sumy, čím žalobcovi vznikol zákonný nárok požadovať popri plnení istiny aj úroky z omeškania. V čase omeškania žalovaného pripúšťalo nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. právo požadovať úroky z omeškania vo výške 8,75 % ročne, pričom rozhodujúca je výška sankčných úrokov ku dňu počiatku omeškania a táto pretrváva bez ohľadu na zmenu ich výšky počas celej doby omeškania. Výzva na úhradu dlžnej sumy bola žalovanému doručená dňa 05.12.2012 (č.l. 15 spisu) a v nasledujúci deň (06.12.2012) sa žalovaný so zaplatením dlžnej sumy dostal do omeškania. Na základe toho priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 1.628,18 eur od 06.12.2012 do 08.01.2016 a vo výške 8,75% ročne od 06.01.2018 do zaplatenia (t.j. okrem časti úrokov z omeškania, kde bolo konanie zastavené). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP a súd o nároku na náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol tak, že žalobcovi ako procesne úspešnej strane konania priznal náhradu trov konania (aj trov odvolacieho a dovolacieho konania) v rozsahu 100%, keďže žalobca nebol v konaní úspešný iba v nepatrnej časti úrokov z omeškania, keď zavinenie na zastavení konania v časti úrokov z omeškania nemožno podľa názoru súdu pričítať ani jednej sporovej strane. Žalobca sa domohol svojho nároku v podstate v celom rozsahu, a nárok na úroky z omeškania v späťvzatej časti mu zanikol v dôsledku objektívnej okolnosti (rozhodnutia súdu a jeho následného zrušenia), a nie pre zavinenie žalobcu alebo žalovaného.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti vyhovenia žalobe a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa jeho názoru v konaní nebolo preukázané zavinenie a ani príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody, pričom ide o nevyhnutné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Poukázal na to, že zo znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že poveternostné podmienky nemali vplyv na zmenu polohy ľavého krídla zadných dverí zaaretovej polohy, keďže v daný deň bola taká poveternostná situácia, ktorá z objektívneho hľadiska nemohla spôsobiť pohyb dverí, a nie je možné prijať záver, že vodič mohol a mal vedieť, že je potrebné zabezpečiť dvere proti prípadnému pohybu spôsobenému silným nárazovým vetrom. Škodu spôsobenú vychýlením dverí vplyvom nárazového vetra nebolo možné v danej časovej a miestnej situácii predvídať. Súd vychádzal z hypotézy, že bolo vylúčené úmyselné konanie, poveternostné vplyvy a zlyhanie aretačného mechanizmu, a preto možno logicky očakávať, že pri opakovanom nastupovaní a vystupovaní z korby vozidla a pri vykladaní drevených hranolov následné otrasy vozidla spôsobia uvoľnenie aretačného mechanizmu krídla zadných dverí. Samotná hypotéza však v konaní nebola preukázaná, pričom zlyhanie aretačného mechanizmu nebolo v konaní skúmané, pričom príčinou vzniku škodovej udalosti mohla byť v danom prípade napr. technická vada vozidla, ktorú vodič a ani žalovaný nemohli predpokladať. Podľa názoru odvolateľa nie je možné prijať záver, že vodič mohol a mal vedieť, že otrasy vozidla môžu spôsobiť uvoľnenie aretačného mechanizmu a že mal vozidlo zabezpečiť nad rámec technických možností určených výrobcom vozidla na zaistenie dverí (aretačia). Vzhľadom na skutočnosť, že znalec jednoznačne vylúčil možnosť, že by bol pohyb dverí vyvolaný tlakovou vlnou, je takýto predpoklad vodiča po vzniku udalosti irelevantný. Keďže tento objektívne nemohol byť príčinou vzniku škody, nemožno očakávať od vodiča, že by mal alebo mohol takýto priebeh udalosti predvídať. Ďalej namietol, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nezohľadňuje skutočnosť, že závery predloženého znaleckého posudku preukazujú absenciu zavinenia žalovaného. Znalecký posudok ako dôvod uvoľnenia dverí z aretovej polohy vylučuje bežné javy, ktorých výskyt by bolo možné zo strany žalovaného za daných okolností predvídať, pričom uvoľnenie dverí možno podľa znalca označiť za náhodnú udalosť, s ktorej vznikom nemohol žalovaný počítat. Od žalovaného preto nebolo možné spravodlivo žiadať, aby za daných okolností uskutočnil ďalšie (nadštandardné) úkony smerujúce k zabezpečeniu dverí vozidla. Odvolateľ bol preto toho názoru, že v danom prípade absentuje zavinenie žalovaného, ktorý škodu spôsobiť nielenže nechcel, ale vzhľadom na okolnosti ani nemohol predpokladať, že ku vzniku takejto škody opísaným spôsobom môže dôjsť. Keďže ani na základe výsledkov dokazovania nie je zjavné, z akého dôvodu došlo k vychýleniu dverí, nie je možné dospieť k záveru, že vodič mohol a mal vedieť, že môže dôjsť k uvoľneniu dverí zaistených aretačným mechanizmom. Vo vzťahu k príčinnej súvislosti uviedol, že súd prvej inštancie celkom odignoroval fakt, že v konaní nebolo objasnené, z akého dôvodu malo dôjsť v danom prípade k vychýleniu zadného krídla dverí vozidla žalovaného. Žalobca pritom v konaní nepredložil žiadny dôkaz o tom, čo bolo príčinou vychýlenia dverí, a teda či k vychýleniu došlo v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného, alebo k vychýleniu dverí došlo v dôsledku inej skutočnosti, za ktorú žalovaný nemôže zodpovedať. Je pritom povinnosťou žalobcu preukázať, že škoda vznikla v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného. Pokiaľ v konaní nebol ustálený skutkový dej ohľadom vzniku škody (t.j. nebolo zistené, akým spôsobom a z akých dôvodov vznikla predmetná škoda), nie je možné ani zaviazat žalovaného na jej náhradu. Záver súdu prvej inštancie o existencii príčinnej súvislosti medzi uvoľnením dverí zaaretovej (zabezpečenej) polohy a konaním žalovaného (resp. jeho vodiča) je len domnienkou súdu, ktorá nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Špekulácie o tom, že dvere sa mohli otvoriť, napr. v dôsledku otrasov pri nakladaní a vykladaní tovaru, nemajú oporu v akomkoľvek dôkaze. Táto špekulácia je znaleckým posudkom vyvrátená, keďže znalec v posudku konštatuje, že na prekonanie aretačného mechanizmu je potrebný určitý odpor, takže polohu dverí v aretovej polohe je možné z technického hľadiska považovať za postačujúce zaistenie dverí za normálnych podmienok, pričom jednotlivé aretačné polohy sú technicky rovnocenné.

4. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a uložiť žalovanému nahradiť mu trovy odvolacieho konania. Podľa jeho názoru v danom prípade boli všetky sporné otázky súdom opakovane analyzované a rozhodnuté, pričom ku všetkým sporným otázkam sa už nespočetne krát vyjadril, preto je obtiažne popísať tie isté postrehy iným spôsobom. Žalovaný sa v priebehu konania snažil vyvinuť najskôr vetrom či tlakovou vlnou okoloidúcich vozidiel, a nakoniec aj spoluvinou poškodeného. Keďže žiadna z týchto verzí nebola

preukázaná, ani ním zadaným súkromným znaleckým posudkom, skúsil všetko zvaliť na náhodu. Nesúhlasil so záverom znaleckého posudku, že nehodu, t.j. vybočenie dverí spôsobila náhoda, nakoľko uvedený záver znalca vnímal iba ako snahu úplne nepotopiť vlastného zadávateľa posudku. Pokiaľ sa uvažuje racionálne, tak znalec uviedol, že na prekonanie aretácie je potrebné vyvinúť istú silu, z čoho je zrejmé, že táto sila musela byť aj reálne vyvinutá, a teda treba technicky ozrejmiť, ako k tomu prišlo (nie náhoda). Rovnako je potrebné citlivo pracovať so zistením, že naklonenie vozidla nespôsobilo samotné uvoľnenie dverí z aretácie, ale znamenalo to iba, že dvere neostali stáť, ale sa vyklonili do vozovky. Právne dôležité je teda zistenie, že pokiaľ by žalovaný parkoval vozidlo tak, aby nebolo naklonené, ale v rovine, tak aj následné uvoľnenie dverí z aretácie by nič nespôsobilo, nakoľko dvere by ostali na rovine stáť. Tým, že vozidlo žalovaného parkovalo dvoma kolesami na chodníku, došlo po uvoľnení z aretácie k voľnému gravitačnému pohybu naklonených dverí a ku škode. Žalobca predpokladal, že výrobca nepočítal s tým, že aretácia by mala udržať naklonené vozidlo, do ktorého budú navyše nastupovať a vystupovať s nákladom dve osoby. Navyše z vykonaného dokazovania vyplynulo, že okrem toho, že dve osoby nastupovali a vystupovali z korby vozidla s nákladom drevených hranolov cca 30 minút, je zrejmé, že v čase vychýlenia dverí väčšina nákladu už vo vozidle nebola, je teda technicky a aj logicky prijateľné, že pokiaľ bola dodávka plná drevených hranolov, bola viac zaťažená, t.j. stabilnejšia voči nastupovaniu a vystupovaniu dvoch pracovníkov s nákladom. Následne cca po tridsiatich minútach vykladania hranolov, keď už bola väčšina nákladu vyložená, tak vystupovanie dvoch mužov z korby dodávky určite viac pôsobilo na naklonenú prázdnu dodávku ako na plnú. Takéto vplyvy na aretáciu (naskakovanie a vystupovanie s nákladom z korby auta) v spojitosti s gravitáciou ťažkých naklonených dverí spôsobili jej uvoľnenie, čo je len logickým záverom základných fyzikálnych spojitostí. V danom prípade preto jednoznačne žalobca vylúčil, že by išlo o náhodu, ale bol toho názoru, že otvorenie dverí bolo len zákonným následkom všetkých okolností, ktoré vodič mal vopred rozpoznať. V danom prípade došlo jednoznačne k porušeniu povinností v zmysle § 6 ods. 3 a § 24 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. a § 415 OZ. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, je zrejmé, že žalovaný porušil povinnosti práve vyplývajúce zo zákona č. 8/2009 Z.z., t.j. vzdŕaľoval sa od vozidla 30 metrov bez toho, aby zabezpečil dvere buď dohľadom jednej osoby, alebo zavretím dverí. Rovnako porušil povinnosti, keď opúšťal vozidlo bez toho, aby ho zabezpečil tak, aby nenarušil plynulosť a bezpečnosť cestnej premávky. Nakoniec žalovaný porušil generálnu prevenčnú povinnosť podľa § 415 OZ a všetky tieto porušenia právnych povinností boli v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Je predsa zrejmé, že nebyť týchto porušení, ku škode by nikdy nedošlo. Pokiaľ ide o zavinenie žalovaného, tak v správe o nehode vodič žalovaného jednoznačne priznal, že škodu zavinil práve on.

5. Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 23Cb/102/2013 je zaplatenie sumy 1.628,18 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie konanie v časti úrokov z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 1.628,18 eur od 09.01.2016 do 05.01.2018 zastavil (výrok I.) a žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.628,18 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 1.628,18 eur od 06.12.2012 do 08.01.2016 a vo výške 8,75% ročne od 06.01.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi trovy konania vrátane trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

8. Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil

rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktorého odporujú ust. § 195 až 210 CSP. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

9. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdných skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

10. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcemu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, prednesov strán sporu vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať.

11. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, použil správne právne predpisy a tieto i správne vyložil a na daný skutkový stav správne aplikoval.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

14. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

15. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

16. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

17. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky

jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

18. Zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti má povahu subjektívnej zodpovednosti, ktorá je založená na súčasnom splnení štyroch podmienok, a to: 1. porušenie právnej povinnosti, 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, 4. zavinenie škodcu. Súd prvej inštancie sa dôsledne zaoberal preukázaním všetkých zákonných podmienok vzniku zodpovednosti za škodu, a to s prihliadnutím tak na právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. júna 2016, č.k. 3Obdo 16/2016-137, ako aj v uznesení odvolacieho súdu zo dňa 7. júna 2017, č.k. 11Co/407/2016-158.

19. Žalovaný trval na tom, že v konaní nebolo preukázané zavinenie a ani príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody, pričom s uvedeným názorom odvolací súd nesúhlasí. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že zamestnanec žalovaného ako vodič vozidla Iveco Daily zaviniť spôsobenú škodu vo forme vedomej nedbanlivosti, keď tento mal a mohol vedieť, že za daných skutkových okolností (parkovanie na obrubníku, naklonenie vozidla smerom do vozovky, opakované nastupovanie a vystupovanie na korbu vozidla) môže dôjsť k uvoľneniu dverí zaistených iba aretačným mechanizmom, a že dvere sa v takomto prípade môžu vychýliť celou svojou šírkou do vozovky vzhľadom na naklonenie vozidla, po ktorej prechádzajú motorové vozidlá. Vodič žalovaného podcenil reálnu možnosť, že k vychýleniu dverí vozidla môže dôjsť a tieto následne môžu ohroziť cestnú premávku. Pokiaľ by vodič žalovaného parkoval vozidlo tak, aby nebolo naklonené ale v rovine, tak aj následné uvoľnenie dverí z aretácie by nič nespôsobilo, nakoľko dvere by ostali na rovine stáť. Tým, že parkoval dvomi kolesami na chodníku, došlo po uvoľnení z aretácie k voľnému gravitačnému pohybu naklonených dverí a ku škode, čomu zodpovedal i záver znalca na strane 32 z.p. (č.l. 244). V kontexte všetkých vykonaných dôkazov považoval i odvolací súd za vylúčené, že by vychýlenie dverí bolo spôsobené náhodou, nakoľko otvorenie dverí bolo len zákonným následkom všetkých okolností, ktoré vodič žalovaného mal vopred rozpoznať. Naskakovanie a vystupovanie s nákladom z korby auta v spojitosti s gravitáciou ťažkých naklonených dverí spôsobili jej uvoľnenie, čo je len logickým záverom základných fyzikálnych spojitostí. S prihliadnutím na vyššie uvedené potom odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie nepovažoval záver znalca v znaleckom posudku, že vybočenie dverí spôsobila náhoda, za správny. Nebolo možné nechať tiež bez povšimnutia, že v správe o nehode vodič žalovaného jednoznačne priznal, že škodu zaviniť práve on.

20. Vo vzťahu príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody bolo vykonaným dokazovaním celkom nepochybne preukázané, že k poškodeniu vozidla Mercedes Benz E 350 CDI objektívne došlo práve v dôsledku konania zamestnanca žalovaného, ktorý odparkoval motorové vozidlo žalovaného šikmo na krajnici vozovky, nedostatočne zabezpečil bezpečnosť premávky v prípade uvoľnenia zadných krídel dverí motorového vozidla, ktoré po vychýlení smerom do vozovky poškodili karosériu okoloidúceho vozidla Mercedes Benz. Vodič žalovaného porušil povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 8/2009 Z.z. (§ 24 ods. 2), t.j. vzdaloval sa od vozidla 30 metrov bez toho, aby zabezpečil dvere buď dohľadom jednej osoby, alebo zavretím dverí. Rovnako porušil povinnosti, keď opúšťal vozidlo bez toho, aby ho zabezpečil tak, aby nenarušil plynulosť a bezpečnosť cestnej premávky. Nakoniec žalovaný porušil generálnu prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka a všetky tieto porušenia právnych povinností boli v príčinnej súvislosti so vznikom škody, pričom nebyť týchto porušení, ku škode by nikdy nedošlo.

21. Ďalšie argumenty odvolateľa odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa,

už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, s ktorou sa už vyporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

22. Z dôvodu, že odvolacie dôvody žalovaného neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadať z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo veci samej, ako aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, keď súd prvej inštancie správne v spore úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci (§ 262 ods. 1 CSP).

24. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).